

cana o de la india, que a mi, *particularment*, poca cosa em diu, per més que l'hagi imposada el vent, possiblement passatger, de *la moda actual*. Al parlar així, no aixeco cap bandera nova; no és d'ara; soms molts; formem legions que pensem i diem el mateix jo no soc més que un senzill legionari. Estimem, sí, el nostre; la nostra música Catalana, d'innegable i alta valor espiritual i artística, que ha inspirat pàgines bellíssimes i immortals d'inefables encisos audibles; inesgotables; d'una inestroncable varietat de gammes meravelloses, suavíssimes, que ens recorden la flaira pairal del romaní i la farigola del nostra Montserrat; d'asseollades i calentes sonoritats, com els granítics penyalars del Montseny; de blanques i fresques corrandes com el lluminós Canigó; de melodioses estròfes, com els còlics arpegis que el ventijol arrenca de nostres boscúries, al bressolar lleument els seus florits brancatges, poblats també de canores ocellades; de robusta composició com quant bufa la mestrelada; de forta i valenta estructura com els vigorosos ruflets de la tramuntana empordanesa, tot això de què es pastada la vostra carn i la meva, tot això de què estan constituïdes les nostres ànimes, tot això que ha donat el tremp a la nostra raça de titans, admiració dels segles. ¿Tinc de recordar-vos amic meu, que el geni d'aquesta raça, ha fet florir arreu de nostra terra, una pléyade d'institucions venerables, i ha bastit una superva Catedral, orgull de l'afiligranada arquitectura moderna, per a retre degudament culte a aquesta música, i que els seus sacerdots, auriolats d'immortalitat, nous Rogers de Flor, amb els seus moderns almogavers, s'han llençat fronteres enllà, conquerint arreu, amb ella per tots indrets, admiració, respecte, llaurers, i glories en les esferes més enlairades i sublimes del món de l'art que ens ocupa, del cant, i també de la dansa, aquesta nostra dansa, noble i serena, que es desgrana per totes les plac's de nostra Catalunya, i dansada pel seus fills, amb unció religiosa, amb fe ancestral, i el cor rublert d'amorosívo la joia? Aquesta música tant íntima, tant nostra, tant característicament catalana, és la que ens fa sentir, la que ens parla a l'ànima. Es la que estimem. Vos, català, no crec deixeu de fer-ho per una altra. ¿En que podria consistir, doncs, la nostra diferència? ¡Soms germans!

Amicalment us ofereixo la ma tot saludant-vos,

JHON